

PUNT DE VISTA

« Enrere

VUITS I NOUS

Doctors de l'Església

El Centre d'Estudis Jordi Pujol organitza un cicle sobre les relacions entre la política i la religió

07/06/09 02:00 - MANUEL CUYÀS

Quan l'Església governava, en solitari o amb el concurs dels prínceps (i ho va fer durant centenars d'anys), les lleis eren fetes a la seva mida, el que s'havia de creure estava molt clar i, als temples, les trones retronien sense que hi hagués res a discutir. Van venir la Il·lustració, la Revolució Francesa i el Concili Vaticà II, i tot es va fer per a l'Església i els creients més difícil però també més apassionant. Des de llavors, els creients que són súbdits dels estats laics poden influir sobre les lleis que els governs d'aquests estats promulguen a condició de respectar el joc democràtic, que vol dir fent valer la raó i la força de la convicció. Per propagar raons i convèncer no es pot ser un pelacanyes ni practicar la fe del carboner, sinó que s'ha de ser un ciutadà preparat. Després de la Revolució Francesa, després del Concili, els cristians que volen una societat acostada als seus ideals han de ser il·lustrats i convincents predicadors, han de ser doctors de l'Església. No doctors com Agustí d'Hipona o Teresa d'Àvila, que a més van ser sants, sinó simplement doctors, que ja és prou i és molt.

Aquestes paraules, més o menys, va dir Erwin Teufel dijous passat a Barcelona. Teufel (1939) és un polític de la CDU, la Unió Cristiana Alemanya. Va ser líder del partit al Parlament de Baden-Württemberg des del 1978 fins al 1991, ministre president d'aquest *land* del 1991 al 2005 i president de Bundesrat entre el 1996 i el 1997. A més, és amic de Jordi Pujol, i ha estat l'expresident de la Generalitat qui l'ha portat a Barcelona per participar en una de les conferències que el Centre d'Estudis Jordi Pujol ha organitzat per parlar de religió i política.

Després d'Erwin Teufel, pren la paraula Pujol, que és l'orador que el públic reunit a les antigues cavallerisses del Palau Robert del passeig de Gràcia espera sentir. Pujol es dol de tenir un públic que se li fa vell i no se li renova, però li és molt fidel i se li entrega.

Pujol, parlant de política i religió, cita Nicholas Sarkozy, el president de l'estat més laic de tots els estats. A Pujol, amant de les paradoxes i de deixar el públic desconcertat, li agrada aportar testimonis de gent que no pensa com ell. Quines paraules escull Pujol del descregut marit de Carla Bruni? Aquelles en què afirma que li plau que a França hi hagi creients, com més millor, perquè els creients són portadors de la virtut de l'esperança, la més important de totes en èpoques de crisi. Un home que creu, segons Sarkozy i Pujol, és un home que espera, que espera anar a millor, i que lluita perquè la millora sigui possible. I això és bo per a França i, tractant-se de Pujol, que ha començat dient que «no anem bé», és bo sobretot per a Catalunya. Diu Pujol: «La Pasqua ens parla de la resurrecció. És difícil de creure-hi. A mi mateix de vegades em costa, però de totes maneres el concepte de resurrecció és molt potent i el podem interpretar no literalment sinó com les ganes de perpetuar-nos sigui a través del record dels nostres descendents, de la procreació o d'una obra ben feta.»

La conversa entre els dos exmandataris puja de to i categoria. Surt Charles Péguy, predicador de l'esperança i de la joia de viure, surt Benet XVI, surt Jürgen Habermas i surten altres filòsofs, teòlegs i polítics. Caram, quins exmandataris. I mentrestant, fora de les cavallerisses, segueixen la campanya arran de terra de les eleccions europees. Aquí voldríem veure els candidats. Assegut a primera fila hi ha tot un monsenyor de l'Església catòlica que no perd passada. Déu nos en guard, d'entrar en els pensaments d'un monsenyor, però em fa l'efecte que en aquests dies de Pentecosta ell i la resta del públic treuen més profit d'aquests dos doctors de l'Església que de totes les prèdiques eclesiàstiques convencionals. «Si Rouco Varela i aquesta ministra del PSOE que afirma que els embrions humans no són res més que un gra, un bony, pontifiquen sobre la vida i la mort, per què no podem parlar nosaltres de la vida, de la mort i de la resurrecció?», pregunta Pujol.

Teufel revela al públic que aquell dia, 4 de juny, Pujol i la seva dona, present a l'acte, celebren aniversari de casats. Els assistents aplaudeixen. Pujol va per dir una cosa, però calla i abaixa el cap agraït. Parlant de valors, podria haver citat el pensador de moda, el polonès Bauman, el qual, havent denunciat els anomenats valors líquids que amaren el món, presumeix de tenir-ne un de sòlid: fa cinquanta anys que està casat amb la mateixa dona. En aquest cas Sarkozy no pot dir el mateix.

Darrera actualització (Diumenge, 7 de juny del 2009 02:00)

Jordi Pujol davant l'ermita de Sant Mateu, al Maresme, en el programa «El paisatge preferit de Catalunya» de TV3/ Foto: TV3.

Notícies de ...

[Barcelona](#)

Pujol cita Sarkozy: França necessita creients perquè en època de crisi són els portadors de la virtut de l'esperança

Publicat a

[El Punt Barcelona](#) 07-06-2009 Pàgina 15[El Punt Comarques Gironines](#) 07-06-2009 Pàgina 23

DESAR AQUESTA PÀGINA A:

